

— Царьтъ ли? — Той има на челото си звезда.

Изнесохъ ѝ още една паничка брашно и тя си замина. На другия день отидохъ въ гората да паса тетювото муле. Надвечеръ съмъ заспалъ подъ едно дърво и, когато се пробудихъ, бѣше много тъмно, а мулето го нѣмаше. Какво да правя? Тъмно като въ рогъ. Не зная селото на кжде е. Па се покачихъ да пренощувамъ на дървото. То да излѣзе дяволско дърво. Подъ него всѣка нощъ се

Чудната градина...

сбирали дяволитѣ. И нея нощъ дойдоха. Взеха да си приказватъ кой какво зло е направилъ на хората. Всичкитѣ се изредиха, само най-малкото дяволче не бѣше направило никаква злина. Че като го затупаха по гърба!

— Не ме бийте, бей, че ще обадя! — викна то.

— Какво ще обадишъ?

— Кладенчето, което е въ дола. Който сръбне отъ него, става орелъ.

Въ туй време пропѣха нѣкжде пѣтли и дяволитѣ офейкаха.